

Arrest

nr. 132 791 van 4 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 20 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. VANDEVYVERE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 8 januari 2014 het Rijk binnen en diende op 9 januari 2014 een asielaanvraag in. Op 23 mei 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaarde de Soedanese nationaliteit te bezitten, etnisch Hadandawi te zijn, en geboren te zijn op 2 maart 1982, te Tendelay in het wilayat Kassala, te Soedan. U liep school in de stad Kassala, voerde uw militaire dienstplicht uit in het jaar 2000, en behaalde in het jaar 2003 het certificaat van het beëindigen van uw secundaire studies. Nadien ging u in het jaar 2004 naar Khartoem, waar u ging studeren aan de politieacademie. Tijdens uw studies, in het jaar 2005, was er in de stad Port Sudan een grote betoging, tijdens dewelke een collega van u in de politieacademie – een zekere Abdallah El Bena – geschoten had op manifestanten. Wanneer deze hierover aan het opscheppen was, bekritiseerde u deze en zei u dat het mensen waren en deze niet als honden behandeld mogen worden – kritiek waardoor u voor de disciplinaire raad moest verschijnen, en een week werd opgesloten. In het jaar 2006 werd u meermaals aangemaand om lid te worden van de partij aan de macht – hetgeen u steeds weigerde te doen. Daarop werd u ermee bedreigd dat u niet bij de politie zou kunnen blijven, en u niet langer dan vijf jaar in de politie zou dienen, daar er niemand is die bij de politie komt, die zich niet aansluit bij de moslimbroeders. In het jaar 2008 behaalde u uw diploma, en werd u als politieagent toegewezen in Khartoem. U diende er onder meer deel te nemen aan acties tegen het gebruik van waterpijpen, maar wanneer u merkte dat de in beslag genomen waterpijpen, door de politie werden doorverkocht, leverde u daarop openlijk kritiek en weigerde u nog langer aan deze politieacties deel te nemen. U werd daarop gearresteerd, voor een onderzoekscommissie gebracht, en veroordeeld tot het betalen van een boete, en een vertraging van uw toekomstige promotie. In het jaar 2010 vroeg u uw overplaatsing als politieagent naar Kassala aan, maar deze aanvraag werd geweigerd. In december 2010 werd u als luitenant in de politie, naar de stad Abyei gestuurd, een stad die werd gecontroleerd door zowel strijdkrachten en politieagenten afkomstig uit het noorden en het – toen reeds autonome – zuiden, om er deel uit te maken van de vertegenwoordiging van noordelijke politieagenten. U kwam goed overeen met de strijdkrachten en agenten afkomstig uit het zuiden, daar uw stam – de hadandawi – nog samen met zuidelijke strijdkrachten gevochten had. Op 12 februari 2011 vond er een schietincident plaats op de markt te Abyei, met drie dodelijke slachtoffers als gevolg. Er werd daarop een onderzoekscommissie opgericht om de omstandigheden en oorzaken van dit incident te onderzoeken, en u werd aangesteld als beslisser om, naast andere vertegenwoordigers afkomstig uit zowel het noorden als het zuiden van Soedan, te zetelen in deze onderzoekscommissie. U kwam in de loop van dit onderzoek tot de conclusie dat de oorzaak van het probleem lag in de aanwezigheid van noordelijke soldaten van het 31e bataljon, tegen wie de lokale bevolking een rancune koesterde, daar dit bataljon verantwoordelijk geacht werd voor een brand in dezelfde markt, in het jaar 2008. U schreef dit alles in uw eindrapport, maar voor u dit kon afgeven aan het parket, werd het reeds door uw oversten geweigerd. U ging nadien op verlof, en keerde pas terug naar uw politie-eenheid te Khartoem in augustus 2011. U vernam dat er een onderzoek tegen u werd geopend, naar aanleiding van het rapport dat u geschreven had met betrekking tot het incident op de markt te Abyei op 12 februari 2011 en u werd ervan beschuldigd met de zuidelijke krachten te hebben gecollaboreerd, een beschuldiging waarvoor ze zich steunden op het rapport dat u geschreven had. U werd gearresteerd in januari 2012, en werd in detentie gehouden in de politieacademie in afwachting van uw proces. Nadat de rechtszitting meermaals werd uitgesteld, werd u uiteindelijk op 4 maart 2013 veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar, en u werd ontheven uit uw ambt als politieagent. U ontsnapte daarop uit de politieacademie, en u ging naar Sinkat. Op 3 juni 2012 verliet u per wagen met behulp van een smokkelaar Soedan, en ging u naar Egypte. Uw reis zette zich voort via de Sinaï-woestijn, en u stak per boot het water over, waarna u in Jordanië aankwam. U reisde daarna, nog steeds met behulp van een smokkelaar, verder naar Syrië, en daarna naar Turkije. Vanuit Izmir ging u per boot naar Griekenland, waar uw vingerafdrukken genomen werden. U werd in een centrum ondergebracht, maar u vroeg geen asiel bij de Griekse asielinstanties. U ging nadien verder naar Athene, en reisde nadien met de hulp van een smokkelaar, via Albanië, Montenegro, Servië en Hongarije, naar Italië. Te Italië verbleef u een tweetal weken te Milaan, waarna u – na een paspoort gekregen te hebben van Eritreeërs of Ethiopiërs – plande om per vliegtuig naar Zweden te reizen. Bij een tussenstop in de luchthaven van Brussel op 8 januari 2014, werd u echter tegengehouden, uw vingerafdrukken afgenomen, en een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. U vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 9 januari 2014.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Immers, u heeft de door u geopperde vervolgingsfeiten niet aannemelijk weten te maken.

U verklaarde dat u – nadat er op 12 februari 2011 een schietincident plaatsvond op de markt te Abyei – aangesteld werd in de onderzoekscommissie, die nader onderzoek diende te doen naar de gebeurtenissen op de markt te Abyei op 12 februari 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). U werd opgedragen, als vertegenwoordiger van de politie, in deze onderzoekscommissie te zetelen als ‘beslisser’ – een functie die erin bestond dat u data in de agenda diende op te stellen, processen verbaal diende neer te schrijven, en als rapporteur diende te werken. U diende alle verklaringen te noteren van de personen die bij de onderzoekscommissie werden opgeroepen (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Aan het einde van uw werkzaamheden, betrof het reeds een groot dossier, dat u begon samen te vatten en te redigeren. U kwam in de loop van dit onderzoek tot de conclusie dat de oorzaak van het probleem lag in de aanwezigheid van soldaten van het 31e bataljon, tegen wie de lokale bevolking een rancune koesterde, daar dit bataljon verantwoordelijk geacht werd voor een brand in dezelfde markt, in het jaar 2008 (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). U schreef dit alles in uw eindrapport, maar voor u dit kon afgeven aan het parket, werd het reeds door uw oversten geweigerd (zie gehoorverslag CGVS, p. 16 en 19). Nadien, op 1 april 2011, nam u verlof en ging u terug naar het noorden van Soedan (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Op 21 april 2011 werd de politiepost te Abyei – waar u werkzaam geweest was – omcirkeld door zuidelijke strijdkrachten. De 13 noordelijke agenten die er nog waren, alsook de 5 noordelijke officiers die er nog waren, ontvluchtten allen de post (zie gehoorverslag CGVS, p. 16, 23 en 24). De situatie in en rond Abyei werd steeds gevaarlijker, het Soedanees leger werd in een hinderlaag gelokt en er waren gevechten, tot het Soedanees leger de stad Abyei heroverde op 19 of 20 mei 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p. 16-17). Nadat u op verlof gegaan was, besloot u om niet meer terug te keren naar Abyei. U wachtte daarna om terug te keren naar uw politie-eenheid te Khartoem (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Nadat u in augustus 2011 terugkwam in uw eenheid, vernam u dat er een onderzoek tegen u werd geopend, naar aanleiding van het rapport dat u geschreven had met betrekking tot het incident op de markt te Abyei op 12 februari 2011. U werd ervan beschuldigd met de zuidelijke krachten te hebben gecollaboreerd, een beschuldiging waarvoor ze zich steunden op het rapport dat u geschreven had, en waarin u het 31e bataljon had beschuldigd aan de oorzaak te liggen van de onlusten op de markt te Abyei op 12 februari 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p. 17 en 20). De beschuldigingen jegens u werden voorts nog aangedikt met rapporten u betreffende, ten tijde van uw opleiding aan de politieacademie, en er werd u ook verweten dat er, gedurende de vier maanden dat u te Abyei was, geen aanvallen plaatsvonden vanwege de zuiderlingen, en er dan een aanval plaatsvond 4 dagen nadat u op verlof vertrok – een vaststelling die de verdenkingen jegens u, van collaboratie met de zuidelijke krachten, versterkte (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). U werd uiteindelijk gearresteerd in januari 2012, en werd in detentie gehouden in de politieacademie in afwachting van uw proces (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Nadat de rechtszitting meermaals werd uitgesteld, werd u uiteindelijk op 4 maart 2013 veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar, en u werd ontheven uit uw ambt als politieagent. Het dient evenwel vastgesteld dat uw verklaringen, betreffende uw rol als ‘beslisser’ in de onderzoekscommissie te Abyei die het incident op de markt te Abyei op 12 februari 2011 onderzocht, waarna u een rapport betreffende deze gebeurtenissen geschreven zou hebben – een rapport dat de rechtstreekse aanleiding was voor uw arrestatie en veroordeling – geenszins weten te overtuigen. U verklaarde dat het incident op de markt te Abyei op 12 februari 2011 erin bestond dat er werd geschoten tussen zuidelijke politieagenten, en noordelijke militairen (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Gevraagd wat er precies gebeurde op 12 februari 2011, verklaarde u dat er op 12 februari 2011 een militair voertuig, van noordelijke legereenheden, naar de markt te Abyei kwam, om zich te bevoorraden vooraleer ze naar hun post gingen (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Nadat dit voertuig opnieuw vertrok, zo verklaarde u verder, lieten ze één militair achter, die verder ging met het inslaan van voorraden. Wanneer deze militair thee aan het kopen was, werd hij geïnterpelleerd door een zuidelijke politieagent, die vroeg hoe het kon dat hij [de militair] daar was. Er ontstond een dispuut, zo verklaarde u voorts, en er kwamen nadien nog drie andere politieagenten. Wanneer de gewapende militair zich in schiethouding zette, reageerden de politieagenten navenant, en ontstond er een vuurgevecht tussen enerzijds de militair, en anderzijds de politieagenten. Na enkele schoten, vertrokken de politieagenten, en keerde ook de militair terug naar zijn eenheid, schoten afvurend in de lucht, tot hij in zijn eenheid aankwam. Nadien kwamen er zowel extra (zuidelijke) politie-eenheden naar de markt, als (noordelijke) militairen, en er ontstond opnieuw een vuurgevecht tussen beide partijen gedurende een tiental minuten (zie gehoorverslag CGVS, p. 19-20). De militairen trokken zich uiteindelijk terug, en onbekenden begonnen te plunderen op de markt, waarbij er doden vielen. Het dient evenwel te worden vastgesteld dat deze, door u gegeven, versie van de feiten, niet strookt met de beschikbare informatie hieromtrent (zie de informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Immers, uit deze informatie blijkt dat, op 12

februari 2011, een gewapend soldaat van de gezamenlijke geïntegreerde krachten probeerde om de markt binnen te gaan, maar deze de toegang werd ontzegd door een politieagent, daar het niet toegelaten is met wapens de markt te betreden. De soldaat in kwestie zou daarop weggewandeld zijn, en schoten afgevuurd hebben in de lucht terwijl hij wegwandelde. Daarop zouden politieagenten richting de militair in kwestie hebben geschoten, waarbij er paniek ontstond, en werd er geplunderd op de markt. Nergens is er sprake van een tweede en voortgezet vuurgevecht, tussen de versterkingen van de politie, en deze van de legereenheden, nadat het eerste vuurgevecht ophield. Alle bronnen spreken daarenboven over een militair die de toegang tot de markt werd ontzegd, als oorzaak van het incident. Nergens wordt uw verklaring, namelijk dat de militair in kwestie reeds op de markt aanwezig was – nadat zijn legereenheid reeds aankopen had gedaan op de markt – en thee aan het kopen was, bevestigd. De door u afgelegde verklaringen, betreffende de gebeurtenissen op 12 februari 2011, verschillen dusdanig van de informatie hieromtrent, dat er geenszins geloof gehecht kan worden aan de door u geopperde rol in een onderzoekscommissie, die deze gebeurtenissen onderzocht zou hebben – een onderzoekscommissie waarover tevens niets terug te vinden valt in de beschikbare informatie. Gevraagd hoe de procureur heette – die de onderzoekscommissie waarin u gezeteld zou hebben, voorzat (zie gehoorverslag CGVS, p. 15) – antwoordde u weinig verhelderend dat het een zuiderling was, en verklaarde u verder het niet meer te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 24).

U verklaarde tevens dat u, wanneer u in 2005 nog studeerde aan de politieacademie, diende te verschijnen voor de disciplinaire raad, daar u kritiek had geleverd op een politieagent die zich smalend had uitgelaten over betogers te Port Sudan, alsook dat u meermaals geweigerd had zich aan te sluiten bij de partij aan de macht, waarna uw oversten ermee dreigden dat uw politiecarrière geen lang leven beschoren zou zijn, en dat u – nadat u in dienst getreden was – weigerde om mee te werken aan een campagne tegen het gebruik van de waterpijp, waarna u gearresteerd werd en voor een onderzoekscommissie diende te verschijnen, die u strafte met een boete en een vertraging van promotie (zie gehoorverslag CGVS, p. 12, 13, 14). Gevraagd waarom uitgerekend u uitgekozen werd om te zetelen in de onderzoekscommissie, naar het incident dat zich op 12 februari 2011 voordeed op de markt te Abyei, antwoordde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). U geconfronteerd met de vaststelling dat men u al van vooraf niet vertrouwde, en gevraagd waarom de opdracht om in de onderzoekscommissie te zetelen, dan net aan u werd gegeven, antwoordde u ontwijkend dat u zowel de noorderlingen als de zuiderlingen vertegenwoordigde, en er daarnaast nog verschillende vertegenwoordigers waren, van zowel noordelijke als zuidelijke afkomst (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Dat net u – gegeven uw verklaringen reeds tijdens uw studies aan de politieacademie voor de disciplinaire raad te zijn moeten verschijnen, later ermee bedreigd te zijn geworden dat uw carrière geen lang leven zou beschoren zijn daar u zich niet wou affiliëren met de partij aan de macht, en reeds gearresteerd te zijn geworden en het voorwerp te hebben uitgemaakt van een tuchtsanctie daar u bepaalde orders niet wilde opvolgen – aangesteld zou zijn geworden als beslisser in een onderzoekscommissie betreffende het schietincident te Abyei, weet niet te overtuigen. Dat u hiertoe geen enkele verklaring weet te bieden, vergroot enkel het bizarre en onwaarschijnlijke karakter van uw verklaringen hieromtrent.

U verklaarde eveneens dat u, nadat u uit verlof terugkeerde, geschorst werd als politieagent in augustus 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). U geconfronteerd met de vaststelling dat u tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) verklaarde dat dit in juli 2011 was (zie 'Vragenlijst CGVS', vraag 5 in administratief dossier) verklaarde u – weinig overtuigend en uw tegenstrijdige verklaringen zelf bevestigend – dat dat ook kan. U legt, ter ondersteuning van het door u3 geopperde asielrelaas, tevens uw politiekaart neer waarop, zo blijkt uit de vertaling van deze kaart (zie gehoorverslag CGVS, p. 12), te lezen valt dat deze u afgeleverd werd op datum van 17 juli 2011 – hetgeen uw tegenstrijdige verklaringen, namelijk dat u in juli, dan wel in augustus 2011 als politieagent geschorst werd, des te ongeloofwaardiger maakt, daar het geenszins aannemelijk is dat ze u in dat geval nog een vernieuwde politiekaart zouden afgeven. U verklaarde verder dat u, na uw arrestatie in januari 2012, in de cel werd gestoken in de politieacademie, in afwachting van uw proces, u in een kamer werd gestoken, bewaakt door een agent van uw eigen graad, en u – na uw veroordeling op 4 maart 2013 – in de politieacademie verbleef in afwachting van uw straf, en u dan de politieacademie verliet, en naar Sinkat ging (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd wanneer u dan vrijgelaten werd – gezien uw verklaring dat u steeds opgesloten was – verklaarde u, vaagweg, dat u opgesloten was in de academie, maar dat niet echt een gevangenis is. Gevraagd tot wanneer u daar opgesloten was, antwoordde u dat u opgesloten was van augustus 2012 tot de dag van uw vlucht – hoewel u eerder, zoals hierboven reeds vermeld,

verklaarde gearresteerd te zijn in januari 2012, en in de cel in de academie te zijn gestoken in afwachting van uw proces. Gevraagd wanneer u dan vrijkwam uit detentie, antwoordde u dat u niet vrijgelaten werd, maar dat u vluchtte. Gevraagd hoe u vluchtte, antwoordde u weinig verhelderend – en in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen – dat u niet in een gesloten cel werd gestoken, er kamers zijn, en er een bewaker is van de eigen graad die bij je blijft. Opnieuw gevraagd hoé u dan ontsnapte, antwoordde u opmerkelijk genoeg dat u binnen de academie vrij was om u te bewegen, en u niet 'per sleutel' opgesloten was. Vastgesteld dat u dan eigenlijk gewoon niet opgesloten werd, verklaarde u dat het een detentie was, en ze u daar hielden voor de strafuitvoering (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Een derde keer gevraagd hoe u dan wist te ontsnappen uit detentie, verklaarde u dat u met uw bewaker ging eten in de kantine, uw bewaker nog niet klaar was met eten, en u naar buiten liep, en vertrok richting Sinkat. Het dient opgemerkt dat deze verklaringen allesbehalve geloofwaardig of aannemelijk zijn. Immers, u verklaarde steeds dat u gearresteerd werd en opgesloten in afwachting van uw proces, maar gevraagd hoe u dan wist te ontsnappen, wijzigde u uw verklaringen door de detentie sterk te relativiseren, en te verklaren dat u simpelweg de politieacademie uitliep en vertrok. Dat u – gegeven uw verklaringen betreffende de beschuldigingen jegens u, en uw veroordeling tot een celstraf van zeven jaar – niet opgesloten zou zijn geworden, en simpelweg aan uw opsluiting wist te ontsnappen omdat uw bewaker nog aan het eten was, en u zonder meer de academie kon buiten wandelen, zijn verklaringen die allermint aannemelijk zijn, en niet weten te overtuigen. Voorts kunnen nog enkele tegenstrijdige verklaringen opgemerkt, die de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas, enkel bevestigen. Zo verklaarde u initieel dat u, nadat u op 1 april 2011 Abyei verliet en op verlof ging, u per vliegtuig terugkeerde naar Abyei op 21 april 2011 en u, nadat de politiepost waar u werkzaam was, aangevallen werd, u terugkeerde naar Khartoem (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Later tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer dat, nadat u Abyei verliet op 1 april 2011, u niet meer terugkeerde (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). U verklaarde eveneens dat u Soedan verliet op 3 juni 2013 (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). U geconfronteerd met de vaststelling dat u tijdens het gehoor op de DVZ verklaarde dat u Soedan verliet op 29 juni 2013 (Zie 'Verklaring DVZ', p. 10, punt 33 in administratief dossier), antwoordde u – uw verklaringen afgelegd op de DVZ simpelweg ontkennend – dat dat niet zo is, en herhaalde u dat het de derde [juni] was (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). Deze manifest tegenstrijdige verklaringen, uw onvermogen hiertoe enige verklaring te bieden, en uw simpele ontkenning van de, door u zelf, op de DVZ afgelegde verklaringen, weten niet te overtuigen. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw asielrelaas.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan het door u geopperde asielrelaas, en vervolgingsfeiten. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

De door u, in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten, weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. De door u neergelegde kopieën van uw rijbewijs, politiekaart, nationaliteitskaart en identiteitskaart, vormen immers geen bewijs van het door u geopperde asielrelaas, maar ondersteunen enkel de door u verklaarde identiteit, nationaliteit, en professionele bezigheden. De door u neergelegde politiekaart werd daarenboven – zoals hierboven reeds werd opgemerkt – afgeleverd op 17 juli 2011, hetgeen de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen op hetzelfde moment als politieagent te zijn geschorst, enkel bevestigt. Dat u voorts een identiteitskaart neerlegde waarop te lezen valt dat deze u werd afgeleverd op 24 februari 2014 – een negental dagen voor de door u geopperde veroordeling tot een celstraf van zeven jaar – een moment waarop u volgens uw eigen verklaringen in detentie was in de politieacademie, doet enkel verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert de schending aan van de "*materiele motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals onder meer ook gesteld in art. 62 w. 15/12/1980, alsook bij de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht, manifeste beoordelingsfout*" en de schending van artikel 3 EVRM.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. Waar verzoeker aanvoert dat *“De kern van beide verhalen zijn evenwel dezelfde, nl. dat er een dispuut is ontstaan tussen een noordelijke militair en een zuidelijke politieagent. Ook het vervolg van het relaas van verzoeker komt overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt (...)”* negeert hij volledig de door de commissaris-generaal vastgestelde ernstige tegenstrijdigheid tussen verzoekers relaas en de objectieve landeninformatie. De commissaris-generaal kon dan ook besluiten dat verzoeker niet op de hoogte is van de bijzonderheden van het incident dat aanleiding gaf tot verzoekers vlucht uit Soedan. Immers, van een lid en ‘beslissers’ van de onderzoekscommissie inzake een incident tussen het Noordelijke leger en de Zuidelijke politie kan verwacht worden dat na onderzoek ter plaatse hij een grondige kennis heeft van dit ernstig voorval en bekend is met de berichtgeving ter zake in de media. Dit is niet het geval en verzoeker licht ook in het verzoekschrift niet toe waarom de commissaris-generaal niet tot een dergelijke conclusie kon komen.

Voorts wordt verzoekers bewering reeds in de negatieve belangstelling te hebben gestaan binnen de politiediensten onderuitgehaald door verzoekers aanstelling bij deze onderzoekscommissie. Verzoeker biedt immers geen verklaring waarom hij gezien zijn professionele geschiedenis van disciplinaire sancties, toch is belast met een belangrijke en tevens delicate opdracht gezien de explosieve situatie in Abyei. Aangaande de tegenstrijdigheden, stelt de Raad vast dat deze -daargelaten de data van vertrek uit Soedan- wel degelijk betrekking hebben op essentiële aspecten van zijn asielrelaas, zijnde zijn schorsing, opsluiting, vrijkomen en of hij al dan niet terugkeerde nadat hij Abyei verlaten had. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk veroordeeld te zijn tot zeven jaar gevangenis wegens zijn verslaggeving/beoordeling van dit schietincident, noch is geloofwaardig dat hij de Soedanese autoriteiten dient te vrezen.

3.4. Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven, alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen, zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag, de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen, en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Verzoeker voldoet hier geenszins aan.

3.5. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het maken van persoonlijke vergoelijkningen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiverde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.7. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker roept een schending in van artikel 3 van het EVRM.

3.7.1. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt / werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

3.7.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.8. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK